

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/431/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210231
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5312210231.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd Žilina, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Márie Kašíkovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 8C/243/2012-142 zo dňa 17. marca 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch I., II., IV., V. **p o t v r d z u j e .**

Rozsudku vo výroku III. **s a n e d o t ý k a .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uložiť odporcovi povinnosť zaplatať majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej navrhovateľovi tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Čadca. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že exekučný súd nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia v exekučnej veci navrhovateľa ako oprávneného.

Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 8Er 19/2011 zistil, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o vydanie poverenia bola doručená exekučnému súdu dňa 17.01.2011. Exekučný súd dňa 09.02.2011 vydal poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Následne exekučný súd uznesením z 22.03.2012 exekúciu podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku zastavil, keďže exekučný titul - rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. sp. zn. SR 084 72/2010 je materiálne nevykonateľný.

Na základe vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal existenciu prvej zákonnej podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím a to, že nepreukázal existenciu takéhoto postupu ani rozhodnutia. Okrem nedostatku existencie tejto podmienky, navrhovateľ podľa názoru prvostupňového súdu, nepreukázal ani vznik a existenciu škody, ktorá mu mala byť tvrdeným porušením spôsobená. Nepreukázal v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, ani to, že sa jej nemohol domôcť pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Ním vyúčtované režijné náklady nepovažoval za faktickú škodu, pretože boli vynakladané na jeho podnikateľskú činnosť a v príčinnej súvislosti s ňou. Rovnako nemal preukázanú ani existenciu práva na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ust. § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z. z.. Navrhovateľ vychádzal len z predpokladov a

na ich preukázanie neuviedol žiadne konkrétne tvrdenia, ani nepredložil dôkazy, z ktorých by existencia nemajetkovej ujmy bola zrejma. Ak navrhovateľovi nejaká škoda vznikla, túto si spôsobil výlučne svojim zavinením. Uzatváral spotrebiteľské zmluvy s ekonomicky zle situovanými spotrebiteľmi, návratnosť úveru si nepreveroval. Na záver okresný súd konštatoval, že neexistuje ani príčinná súvislosť medzi navrhovateľom tvrdným porušením právnych povinností a uplatnenou škodou.

Okresný súd napadnutým rozhodnutím zamietol aj návrh navrhovateľa na prerušenie konania v súdnej veci do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu o jeho ústavnej sťažnosti pre porušenie práva na zákonného sudcu a nestranné konajúci súd. Konštatoval, že pre takýto procesný postup nie sú splnené zákonné predpoklady, ani v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/, ani v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.. Všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci nie je podľa neho v rozpore s Ústavou, zákonom ani medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Vychádzajúc z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR okresný súd konštatoval, že právo na nestranný súd spočíva v tom, že každý má právo namietať nestrannosť súdu a ak tak robí opakovane má právo, aby sa o jeho námietke rozhodlo. Navrhovateľ opakovane tvrdil, že nevzniesol žiadnu námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Čadca, odmietol zaplatiť za takúto námietku súdny poplatok, vec preto nebola predložená na rozhodnutie nadriadenému súdu. Procesné právo navrhovateľa rozhodnutím tohto súdu nemohlo byť porušené. Rovnako sa vo veci vedenej pred Ústavným súdom nerieši taká otázka, ktorá by mala vplyv na meritórne rozhodnutie vo veci a ktorú by si nemohol rozhodnúť prvostupňový súd. Prerušenie konania by bolo v rozpore s účelom žaloby a došlo by tam len k opätovným zbytočným prietahom v prejednávanej veci.

Zamietol ďalej návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia o prejudiciálnej otázke Okresného súdu v Prešove, na základe uznesenia zo dňa 17.10.2013. Dospel k záveru, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp. zn. 7C/6/2010 sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v danej veci.

Ďalej zamietol návrh odporkyne na spojenie veci podľa § 112 ods. 1 O.s.p. z dôvodu hospodárnosti konania.

O náhrade trov konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že procesne úspešnému odporcovi náhradu trov nepriznal, nakoľko tento si ich nevyčísľil a z obsahu spisu ani ich vznik nezistil.

Proti tomuto rozsudku v napadnutých výrokoch I., II., IV., V. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Namietal, že zo strany okresného súdu mu nebolo v súlade s ust. § 114 ods. 2 druhá veta O.s.p. doručené vyjadrenie odporcu k žalobnému návrhu, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Ďalej poukazoval na to, že okresný súd vec prejednal v jeho neprítomnosti, ako aj neprítomnosti jeho právneho zástupcu podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. preto, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, čo však nezodpovedá skutočnosti. Elektronicky na zverejnenú e-mailovú adresu súdu podal návrh na zrušenie pojednávania spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou. Tým riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spájané s týmito dôvodmi. Okresný súd tak nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti. Už v podanom žalobnom návrhu uviedol skutočnosti, ktorými upovedomil súd o tom, že je potrebné sudcu z rozhodnutia a prejednávania veci vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd v týchto skutočnostiach nevzhladol dôvod na jeho vylúčenie nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne aj v očiach verejnosti tohto sudcu nemožno považovať za nestranného. Tento jeho záver korešponduje aj s právnym názorom vysloveným Krajským súdom v Trnave, Nitre a Prešove, je tiež v súlade s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva. Ďalej namietal aplikáciu ust. § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z. z. v znení Zákona č. 412/2012 Z. z.. Výklad, podľa ktorého mu nevznikol nárok na náhradu škody, ak nebola podaná sťažnosť na prietahy v konaní pred účinnosťou tohto ustanovenia označil za ústavne nekonformný. Rovnako za nesprávny považoval záver okresného súdu, že exekučný poriadok nestanovuje lehotu 15-tich dní na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. V neposlednom rade zdôraznil, že konajúci súd vo veci rozhodol bez toho, aby vykonal dokazovanie zákonným spôsobom a v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie. Práve na preukázanie okolností existencie škody navrhol vykonať dôkaz oboznámením sa s exekučným spisom, na vyčíslenie nákladov nechal spracovať znalecký posudok znaleckou organizáciou, ktorý je aktuálne v štádiu rozpracovania a súdu bude predložený po spracovaní. Pokiaľ však súd rozhodoval bez oboznámenia sa s týmito listinnými dôkazmi, jeho rozhodnutie je nesprávne.

Okresný súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej rozhodnúť o návrhu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o predjudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, na základe ústavnej sťažnosti podanej na ústavnom súde SR.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku navrhovateľa, že termín pojednávania nariadený okresným súdom mal byť zrušený, vzhľadom na ním podané ospravedlnenie a žiadosť o zrušenie pojednávania. Predvolanie na termín pojednávania určený na deň 17.03.2015 bol navrhovateľovi, ako aj jeho právnomu zástupcovi riadne doručený. Právnomu zástupcovi navrhovateľa bolo doručené aj uznesenie Krajského súdu v Žiline ako súdu nadriadeného o nevyhlásení zákonnej sudkyne JUDr. Anny Plichtíkovej z pojednávania a rozhodovania v súdnej veci. Napriek tomu, navrhovateľ opätovne požiadal o odročenie nariadeného pojednávania z úplne identického dôvodu - zaujatosť zákonného sudcu, hoci mu rozhodnutie nadriadeného súdu k tejto námietke už bolo známe. Okresný súd preto správne vyhodnotil uplatnený dôvod na odročenie ako nie dôležitý a vec prejednal a rozhodol.

Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v neprítomnosti účastníkov konania. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prietahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom a nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. V tejto súvislosti bola o nevyhlásení zákonnej sudkyne rešpektovaná aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR, ako aj výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR vo vzťahu k neúspešným ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch.

Rovnako nie je namieste námietka odvolateľa, že nedoručením vyjadrenia odporcu k žalobnému návrhu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Obsah predmetného vyjadrenia bol súdom riadne oboznámený na nariadenom pojednávaní. Navyše podstatný obsah predmetného vyjadrenia uviedol prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. K týmto tvrdeniam sa odvolateľ bližšie nevyjadroval.

Navrhovateľ ďalej namietal nesprávnu aplikáciu ust. § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z. z. v znení jeho novely a to Zákona č. 412/2012 Z. z.. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje zodpovednosť navrhovateľa ako odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto pohľadu táto odvolacia námietka nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd preto nemá právny dôvod zaoberať sa predmetnou odvolacou námietkou, nakoľko nemá podklad v napadnutom rozhodnutí. Okresný súd ust. § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z. z. v napadnutom rozhodnutí citoval. Svoje rozhodnutie však nezaložil na skutočnosti, že navrhovateľ nemôže dôvodne namietiť prietahy v konaní v zmysle tohto zákonného ustanovenia, pretože nebola podaná žiadosť na prietahy v konaní.

Pokiaľ okresný súd nevykonával dokazovanie na preukázanie výšky tvrdenej škody navrhovateľom, jeho postup bol správny. Okresný súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom exekučného spisu, v prípade že by sa navrhovateľ pojednávania zúčastnil, mal možnosť sa k týmto vykonaným dôkazom vyjadriť. Správnosť a hodnotenie týchto dôkazov však nespochybňoval a to ani v podanom odvolaní. Možno sa stotožniť s názorom okresného súdu, že znalecký posudok, ktorý mal byť ako listinný dôkaz predložený navrhovateľom vzhľadom na absenciu konkrétnych skutkových tvrdení týkajúcich sa výšky škody, ktorá by ním mala byť preukázaná, nebol pre posúdenie dôvodnosti nároku právne významný.

Je v súlade s rozhodovacou praxou Ústavného súdu SR (II. ÚS 245/2013-17, II. ÚS 112/2013-17), že z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (ďalej len „EP“) vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota pritom výslovne v zmysle zákona neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Zákon upravuje túto výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Uvedená výnimka upravená v § 44 ods. 2 týkajúca sa udelenia poverenia na

vykonanie exekúcie, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a notárska zápisnica, bola do EP zavedená Zákonom č. 144/2010 Z. z., a to s účinnosťou od 01.06.2010. V danom prípade z exekučného spisu okresného súdu vyplýva, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, pričom ak žiadosť o vydanie poverenia na exekučnom súde bola podaná po 01.06.2010, lehota 15 dní sa na vydanie poverenia v danom prípade nevzťahovala.

Krajský súd sa plne stotožňuje so záverom okresného súdu, že navrhovateľ predpokladá nároku na náhradu škody na základe Zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012 nepreukázal z dôvodov uvádzaných okresným súdom v odôvodnení rozsudku, s ktorými sa krajský súd plne stotožňuje a v dôvodoch svojho rozsudku na ne poukazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Na doplnenie dôvodov rozsudku okresného súdu krajský súd ďalej dodáva, že v prípadoch, na ktoré sa vzťahuje zákonná lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, aj ústavný súd vyslovil právny názor, že pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj pojem „v primeranej lehote“ obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto bez ďalšieho vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012).

Krajský súd považoval za správne rozhodnutie okresného súdu, pokiaľ zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o Ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd, ako aj návrh navrhovateľa do právoplatného rozhodnutia o prejudiciálnej otázke Okresného súdu v Prešove na základe uznesenia zo dňa 07.10.2013.

Všeobecný súd aj pri fakultatívnej povahe prerušenia konania a absencii presných zákonných kritérií pre rozhodovanie je povinný vysvetliť úvahu na ktorej založil svoj záver, pre ktorý nepristúpil k prerušeniu konania. Z uvedeného aspektu možno jednoznačne za nedôvodnú považovať námietku nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia. Prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu vymedzil pojmové znaky oboch navrhovateľom uvádzaných alternatív pre prerušenie konania, predložil jasné a zrozumiteľné argumenty prečo nevidí dôvod pre ich aplikáciu, riadne sa vypořiadal s argumentáciou predloženou navrhovateľom a uviedol viacero dôvodov, ktoré ho viedli k zamietnutiu jeho procesného návrhu.

Krajský súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že odlišné hodnotenie vlastných argumentov navrhovateľom od hodnotenia okresného súdu nezakladá nesprávnosť napadnutého rozhodnutia a nie je ani porušením práva na súdnu ochranu.

Za dôležité považuje odvolací súd poukázať na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania najmä pokiaľ ide o viazanosť odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Je zjavné, že odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.

Čo sa týka samotnej vecnej správnosti záverov prvostupňového rozhodnutia krajský súd sa s nimi v celom rozsahu stotožňuje a v konkrétnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania ako aj stavu veci, že zákonná sudkyňa postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevyhlúčení. Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení rešpektuje aj aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti (viď napr. uznesenie NS SR z 31. mája 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010).

Preskúmaním veci krajský súd zhodne so záverom okresného súdu dospel k záveru, že podmienky pre prerušenie konania o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy uplatnenej v tomto konaní, na základe podaného návrhu navrhovateľa na náhradu škody v zmysle Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení neskorších predpisov, nie sú dané. Opodstatnenosť podaného návrhu na prerušenie konania navrhovateľ odôvodňoval skutočnosťou, že v

konaní vedenom na Okresnom súde v Prešove, ktorý uznesením zo dňa 07.10.2013 v súlade s ust. § 109 ods. 1 písm. c/ prerušil konanie do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, sa rieši otázka správnosti postupu exekučného súdu pri vydávaní poverenia na podklade právoplatného rozhodnutia rozhodcovského súdu, keď v exekučnom konaní vedenej proti fyzickej osobe (spotrebiteľovi) sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky), ako aj v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc Európskej únie zameranými na ochranu spotrebiteľa na finančnom trhu. Uvádzané okolnosti navrhovateľom ako dôvody na prerušenie konania skutkovo nesúvisia s podaným návrhom navrhovateľa na náhradu škody v tomto konaní, v ktorom sa navrhovateľ domáha zaplatenia náhrady škody na základe podmienok Zákona č. 514/2003 Z. z., že okresný súd rozhodol o jeho žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ v tomto konaní na základe podaného návrhu si uplatňuje nárok na náhradu škody na odlišnom skutkovom a právnom základe, než je predmetom preskúmania nároku na náhradu škody v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, v ktorom (podľa tvrdenia navrhovateľa) sa posudzuje otázka dôvodnosti vydania poverenia na podklade exekučného titulu, ktorý obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky.

Na základe uvedených skutočností, keďže okresný súd správne posúdil tvrdené skutočnosti navrhovateľom, vo vzťahu k podmienkam uvedeným v § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ktoré vyhodnotil ako nedôvodné, krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako správny, podľa § 219 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. potvrdil.

Na základe týchto skutočností krajský súd považoval rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch I., II., IV., V. za vecne správny a tento potvrdil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

Krajský súd sa nedotkol výroku III., ktorý odvolaním odporcu napadnutý nebol. V tejto časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, preto podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu si odporca náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.